

LBRIS

We know
books

SOCIETATEA

VOLUMUL II

DALAI LAMA ȘI MULTIVERSUL

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului.

Dalai Lama și Multiversul

Volumul II din seria "SOCIETATEA"

ISBN 978-973-0-41365-6

Copyright © 2025 Radu Niculescu. Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Email: radu.niculescu@protonmail.com

Carte tipărită prin:

Email: carteamea@booksprint.ro

Cuprins

Recapitulare.....	7
Capitolul I.....	11
Capitolul II.....	13
Capitolul III.....	18
Capitolul IV.....	26
Capitolul V.....	31
Capitolul VI.....	41
Capitolul VII.....	52
Capitolul VIII.....	62
Capitolul IX.....	73
Capitolul X.....	91
Capitolul XI.....	107

Recapitulare din volumul I

În urmă cu aproape 8 luni am leșinat și m-am trezit trei sute de ani mai târziu. Fusesem transportat în viitor pentru a vedea evoluția societății, care fusese influențată de cartea pe care eu o scrisesem.

În afară de o societate mult evoluată din punct de vedere tehnologic, la care mă așteptam, am găsit o lume total diferită de proiecțiile sumbre ale distopiilor celebre ale lui Orwell sau Huxley.

Surprinzător, dispariția banilor și a proprietății a condus la succesul acestei societăți, reprezentând o schimbare monumentală a modului de organizare a societății - au dispărut și toate locurile de muncă din domeniul contabil sau financiar, al jocurilor de noroc, băncile, instituțiile statului care colectau taxe și impozite, o bună parte din marketing, precum și avocații. Țările s-au reorganizat pe tot globul ca provincii administrative, în timp ce religia a devenit doar tradiție.

Cel mai important, a dispărut politica, lucru inimaginabil pentru o societate care a fost condusă de politică mai bine de trei mii de ani. Liderii, dacă se pot numi așa, persoane altfel foarte inteligente, erau selectați și numiți de inteligența artificială pe bază de merit, eliminându-se astfel corupția și fraudă, unele dintre cele mai nocive elemente ale rasei umane.

Dispariția proprietății a determinat și eliminarea noțiunii de public sau privat. Toate fabricile, companiile, fostele instituții nu erau nici publice, nici private, întrucât nu erau deținute de nimeni. Toate modificările s-au dovedit destul de greu de înțeles pentru mine, la fel ar fi simțit orice persoană venită din timpul meu, dar am avut ceva timp la dispoziție pentru a mă acomoda în cele două vizite acolo. Cel mai greu mi-a fost să mă adaptez la absența banilor, fiind obișnuit să plătesc pentru orice serviciu primit sau bun cumpărat.

Deși nu existau bani și totul era gratuit, lucrurile aveau încă valoare, care însă nu era raportată la ceva pecuniar. Valoarea se calcula cumva în ore de muncă lucrate pentru producerea unui bun și, mai ales, în funcție de utilitatea acestuia.

Fiecare om era cipat la naștere. Acest cip era un mod de autentificare în societate, având atât rol de identificare, cât și rol medical, el înregistrând starea de sănătate a individului și transmițând datele citite către unitățile sanitare și către penblet. Penbletul era o altă invenție cu roluri multiple. În funcție de nivelul penbletului, aveai o anumită poziție în societate, care îți permitea accesul în anumite cercuri sau în anumite locații mai elitiste. Penbletul avea și rol de calculator, telefon, televizor, fiind o micuță jucărie paralelipipedică care încăpea în buzunar.

Am găsit în viitor o societate fără prejudecăți. Mașinile fuseseră înlocuite de un fel de drone care

transportau oamenii (flycaruri), iar toate orașele se transformaseră în imense grădini botanice. Foarte mulți oameni erau implicați în menținerea curățeniei în orașe, precum și în activități de grădinărit, toate aceste plante aveau nevoie de îngrijire. Nici cea mai veche meserie de pe pământ nu dispăruse, doar că nu mai era privită ca una imorală, neavând implicații materiale. Se numeau Reprezentanți pentru Relații Sexuale și erau bine priviți de membrii societății, în niciun caz stigmatizați.

În cele două vizite ale mele în viitor am fost ghidat de Vlad. Vlad era un tip solid, cu alură de viking, foarte mare consumator de alcool și țigări, dar altfel un individ foarte inteligent, antropolog de profesie, printre altele. Cunoscuse și alte capete luminate care mi-au influențat viziunea. Am aflat că eu fusesem sursa de inspirație pentru evoluția acestei societăți din viitor, ei aplicaseră practic viziunea mea, descrisă într-o carte pe care eu ar fi trebuit s-o scriu în zilele mele.

Războaiele dispăruseră odată cu banii, nemaivându-și rostul. O mare parte a populației a migrat din Asia în Africa, nivelul de trai al Africii s-a ridicat astfel și a egalat restul continentelor. Toate aceste schimbări se petreceau sub atenta observație și îndrumare a celor de la protecția mediului. Nimic nu se aplica înainte ca aceștia să calculeze impactul asupra mediului.

Trenurile de suprafață nu mai erau folosite, fiind înlocuite de trenuri subterane de mare viteză, oferind astfel agriculturii, dar și vieții sălbatice posibilitatea de a

ocupa un spațiu nedivizat de șosele sau căi ferate. Tunelurile au împânzit toată lumea, s-a construit o rețea de transport prin tuneluri subacvatice între continente, acesta fiind suplimentat de flycaruri, care se puteau folosi pentru a parcurge distanțe foarte lungi.

Odată cu dispariția economiei de piață, a scăzut și consumul. Nu s-au mai produs bunuri inutile sau foarte costisitoare, iar oamenii nu mai cumpărau lucruri doar pentru a se diferenția din punct de vedere social. Dispariția banilor și locurilor de muncă ce aveau ca obiect banii a avut impact direct asupra oamenilor, resursa umană a trebui să se recalifice pentru meserii utile societății. Invențiile s-au dezvoltat, iar numărul cercetătorilor a crescut considerabil pe piața muncii. Au apărut multe creiere luminate, conducând societatea către un progres nemaivăzut.

Deși văzusem toate aceste schimbări, eram sceptic. Cumva inteligența artificială a preconizat că întârzierea mea în scrierea cărții va schimba viitorul, dar încă nu menționa semne de îngrijorare. Pentru mine erau însă semne de îngrijorare. Vedeam rezultatul, vedeam unde se ajunsese, dar nu puteam să îmi imaginez perioada de tranziție. Trebuia să existe un moment zero, pe care eu nu îl vedeam. Dar Vlad mi-a spus să nu-mi fac griji, lucrurile or să meargă bine.

Capitolul I

Efectele primului volum

Trecuseră câteva luni de la publicarea pe Amazon a primului volum al cărții și nu aveam nicio speranță că acesta va fi un succes. Deși Vlad îmi spusese că era important să ajungă la anumite persoane foarte înstărite și influente, nu vedeam cum se va întâmpla acest lucru. Era o adevărată știință să îți promovezi cartea pe Amazon. Am încercat să public cartea și în România, dar fără vreun succes. Editurile răspundeau greoi, iar condițiile de publicare de neacceptat. Aveam de gând chiar să plătesc eu tipărirea a o mie de exemplare, pentru a vedea măcar dacă au vreun efect asupra oamenilor. Cei câțiva cumpărători mi-au lăsat totuși recenzii încurajatoare.

Am început să prind gustul scrisului. Până la urmă, așa cum îmi zisese și Vlad, nu avem nimic de pierdut sau de câștigat în această viață, ci doar experiența de a trăi. Așa că mi-a venit o idee pentru o altă carte, *Imperiul Cărților*. De data asta scriam o distopie, total diferită de primul volum din *Societatea*. Trebuia să învăț mai bine despre promovarea de carte dacă voiam ca scrierile mele să ajungă la cititori. Am învățat greu această lecție, în economia de piață un produs de valoare nu va fi cunoscut și apreciat fără marketing.

În societatea din viitor, inteligența artificială ar fi analizat cartea și valoarea acesteia și m-ar fi promovat

(sau nu) cititorilor. Nu era loc de lucruri inutile în viitor. Câte dintre milioanele de cărți publicate anual în lume sunt valoroase? Se vând foarte bine cele care beneficiază de promovare intensă, dar câte dintre ele rămân cărți de referință în timp? Cumva mă consola gândul că poate peste secole cineva o să găsească cărțile scrise de mine și o să le considere valoroase.

În esență, scriam în timpul liber. Luasem pauză de la orice curs de specializare până la sfârșitul anului, voiam doar să scriu și să mă odihnesc, fără alte activități. Eram într-o stare avansată de oboseală, vacanța din vară nu mă ajutase să-mi revin pe deplin.

Într-o seară am vorbit cu un prieten care terminase de curând de citit primul volum din *Societatea*, și m-a întrebat când termin al doilea volum, îi plăcuse scriitura mea. Nici nu mă gândisem serios să scriu al doilea volum pentru că nu știam dacă voi mai fi transportat în viitor, iar să inventez nu prea aveam ce, deci speram la o nouă vizită ca sursă de inspirație pentru al doilea volum.

Mi-am închis telefonul. Urmând sfatul lui Ivan, am încercat să folosesc cât mai puțin acest dispozitiv și, mai ales, să nu mai pierd timpul pe social media. Am adormit buștean.

Capitolul II

400 de ani mai târziu

M-am trezit însetat, m-am dus să beau apă de la frigider. Când m-am ridicat din pat, am văzut că eram în camera mea din viitor. Mă așteptam să îl văd pe Vlad, dar nu era nimeni în cameră. M-am uitat pe geam și părea foarte târziu în noapte. Fulguia frumos afară, copacii erau încărcăți cu un strat subțire de zăpadă. Nu se zărea nici tipenie de om, era o liniște monumentală.

M-am dus la oglindă. Aveam același corp de la ultimele două vizite, îmi convenea, un bărbat înalt și chipeș. Eh, ar da bine pe sticlă dacă ar fi ecranizată cartea... Eram deja obișnuit cu el, chiar mă simțeam bine în acest corp de împrumut. Mobila era aceeași, probabil revenisem în aceeași epocă în care mai fusesem, dar câțiva ani mai târziu. M-am dus la frigider să beau apă, știind că aveam de obicei de toate în el, deși la ultima vizită mâncarea fusese cam puțină. Lumina, a cărei sursă nu o descoperisem nici la primele vizite, s-a aprins singură în cameră și pe hol odată ce am început să merg. Frigiderul era același, probabil fiind folosit doar pentru vizitele mele. Înăuntru am găsit apă carbogazoasă, suc de mere și o sticlă mică de două sute de mililitri de whisky. Părea totuși ciudat, de obicei era mai multă băutură. Probabil se ocupase de aprovizionare cineva care nu-mi știa tabieturile. Am băut apă și am deschis sticla de whisky.

Cum în lumea mea nu consumam alcool deloc, aici era un obicei care îmi plăcea, mai ales că nimerisem și un corp foarte rezistent la alcool. Am băut sticluța de whisky și mi s-a făcut foame. Am mâncat un fel de pastramă cu o lipie și m-am băgat la somn. Foarte ciudat, Vlad nu era prezent.

A doua zi dimineață m-am trezit relativ devreme, încă nu răsărise soarele. Cred ca era un început de decembrie. După igienizare, am mai stat puțin până s-a luminat bine și am decis să ies din cameră. Știam bine locurile, urma să mă duc la barul bine cunoscut unde mă așteptam să apară și Vlad.

Când am deschis șifonierul am avut o surpriză în privința hainelor. Dispăruseră hainele pe care le purtasem la ultima vizită, acestea fiind înlocuite de niște costume gri și negre. Sacourile nu aveau guler, semănând cu cele purtate în China anilor '70. Speram măcar să fie călduroase, nu știam cât de rezistent la frig este corpul acesta, ultimele două vizite le făcusem vara. M-am îmbrăcat în gri din cap până-n picioare, culoare care mi s-a părut potrivită pentru iarna de afară, și am plecat. Deși o parte din vegetație era încă verde, impresia de grădină botanică uriașă nu mai era la fel de intensă. Cel mai probabil unele plante fuseseră modificate genetic pentru a rezista la frig. Nu era însă foarte frig afară. Stratul de zăpada se menținea pe ramurile copacilor și în grădini, dar aleile erau uscate. Mi-am adus aminte că erau făcute dintr-un material care își păstra temperatura constantă între anumite limite. Probabil pavajul avea cam douăzeci de grade, împiedicând zăpada să se depună. Erau destul de

mulți oameni pe stradă, care mergeau la muncă, unii purtau costume ca al meu, alții erau îmbrăcați mai pestriț. Am ajuns la barul bine cunoscut și am fost surprins. Nu mai era bar, ci un salon de înfrumusețare. Înseamnă că trecuse mai mult timp decât credeam de la ultima vizită.

Mi-am adus aminte că, la prima vizită, Vlad mă mai dusese la un bar cu circuit închis din aceeași zonă. Am luat-o ușor spre zona unde țineam minte că era localul, doar că mi-era destul de greu, peisajul era total diferit acum, iarna.

M-am plimbat vreo treizeci de minute și nu am reușit să găsesc barul. Părea că merg în cerc. Am decis să-mi iau niște puncte de reper. Din păcate, nu aveam penbletul ca să mă ajute. Am renunțat să mai caut barul, mi-am dat seama că e posibil să se fi închis.

Am plecat pe jos spre restaurantul unde mai fusesem în vizitele mele trecute. Era însă destul de devreme pentru a întâlni vreo față cunoscută. Poate mai pe seară aveam șanse să-l întâlnesc pe Felix, inginerul de la fabrica de baterii, care era prieten cu Vlad și cu care petrecusem timp în prima mea vizită. Acesta îmi cunoștea și adevărata identitate și m-ar fi putut ajuta să aflu mai multe despre perioada în care mă aflam. Am ajuns la restaurant, dar și acesta era închis. Nu-mi aduceam aminte să-l fi găsit vreodată închis. Am văzut un afiș luminos pe geam, scria că restaurantul se deschide la ora 13. Dar eu nu știam cât este ceasul, așa că am decis să mă mai plimb prin împrejurimi până se va deschide.